

Arrest

nr. 214 926 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5/1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische en Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2016 tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij op 22 februari 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2016 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. VAN DER STRAETEN en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2005 dient de moeder van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 8 januari 2007 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing om de moeder van verzoeker samen met haar minderjarige kinderen, waaronder verzoeker, te machtigen tot een verblijf van een beperkte duur van twaalf maanden.

Op 4 april 2008 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing om het tijdelijk verblijf van de moeder van verzoeker en haar minderjarige kinderen, waaronder verzoeker, te verlengen tot 16 juli 2008.

Op 15 juli 2008 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing om het tijdelijk verblijf van de moeder van verzoeker en haar minderjarige kinderen, waaronder verzoeker, te verlengen tot 16 juli 2009.

Op 16 juli 2009 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing om het tijdelijk verblijf van de moeder van verzoeker en haar minderjarige kinderen, waaronder verzoeker, te verlengen tot 16 juli 2010.

Op 2 maart 2010 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

Op 4 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om het tijdelijk verblijf van de moeder van verzoeker en haar kinderen, waaronder verzoeker, te verlengen tot 16 juli 2011.

Op 24 juni 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om het tijdelijk verblijf van de moeder van verzoeker en haar kinderen, waaronder verzoeker, te verlengen tot 16 juli 2012.

Op 15 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om het tijdelijk verblijf van de moeder van verzoeker en haar kinderen, waaronder verzoeker, te verlengen tot 16 juli 2013.

Op 17 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om het tijdelijk verblijf van de moeder van verzoeker en haar kinderen, waaronder verzoeker, te verlengen tot 16 juli 2014.

Op 12 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om het tijdelijk verblijf van de moeder van verzoeker en haar kinderen, waaronder verzoeker, te verlengen tot 16 juli 2015.

Sinds 16 juli 2015 verblijft verzoeker in de gevangenis.

Op 14 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om het tijdelijk verblijf van de moeder van verzoeker en haar kinderen, waaronder verzoeker, te verlengen tot 16 januari 2016. Daarnaast worden de voorwaarden opgesomd om een verdere verlenging van het verblijf te bekomen, met name een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling in hoofde van verzoeker, een recent attest voor het hele gezin waaruit blijkt dat het gezin op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat, recente bewijzen van voldoende middelen van bestaan.

Op 15 december 2015 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen, afdeling Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 jaar en een geldboete van 500 euro (te vermeerderen met opdecimen) en een vervangende gevangenisstraf van drie maanden en een ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 van het Strafwetboek gedurende vijf jaren, wegens mensensmokkel, prostitutie-aanwerving en -exploitatie en inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 22 februari 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering verlenging tijdelijk verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“(…) B., S. (…)

Geboren op (...).1992 te S. (...)

Nationaliteit: Servië en Montenegro

Verblijvende te (...) (tijdelijk afwezigheid wegens opsluiting in gevangenis: (...))

Weigering verlenging tijdelijk verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 16.01.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat betrokkene gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van artikelen 9 (9BIS) en artikel 13 van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging voor de moeder B., F. (...) en haar kinderen (waaronder betrokkene) in onze vorige instructies dd. 14.08.2015 werden opgenomen:

- "Een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van een werkgeversattest en loonfiches) voor F. (...) + S. (...) + S. (...) + S. (...) + S. (...)
- Een recent attest voor het HELE GEZIN waaruit blijkt dat het gezin op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)
- Een geldig nationaal paspoort voor B. S. (...)
- Schoolattesten voor de kinderen of indien ze niet meer naar school gaan een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling
- Recente bewijzen van voldoende middelen van bestaan"

Overwegende dat betrokkene geen schoolattest voorlegt of indien hij niet meer naar school gaat een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling. Betrokkene blijkt opgesloten in de gevangenis van Beveren na veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 15.12.2015 wegens prostitutieaanwerving van meerderjarige of minderjarige (+poging), mensenhandel, prostitutie-exploitatie van andermans prostitutie, mededader tot een gevangenisstraf van 8 jaar.

Heden moet vastgesteld worden dat betrokkene niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Het feit dat betrokkene in de gevangenis verblijft impliceert dat hij onmogelijk effectief kan worden tewerkgesteld of enig bewijs van schoolgaan kan voorleggen. Dit is echter volledig toe te schrijven aan het gedrag van betrokkene en stelt hem niet vrij om de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden te vervullen. Bovendien dient erop gewezen te worden dat hoewel betrokkene een attest voorlegt waaruit blijkt dat hij niet ten laste is van het OCMW, hij wel degelijk ten laste valt van de Belgische overheid door zijn verblijf in een Belgische gevangenis.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivering van de bestreden beslissing:

2.1. Eerste middel: schending van de motiveringsplicht gekoppeld aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en aan artikel 8 EVRM

Als eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, gekoppeld aan een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

[...]

De verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur, is geldig voor de duur van de machtiging of de toelating.

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd. [...]”

Voor een machtiging toegekend op grond van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt artikel 13 van de Vreemdelingenwet echter verder niets, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken discretionair de duur van het verblijf kan bepalen.

Zoals verklaard door de minister in haar antwoord op de mondelinge vraag van mevrouw Els Schelfhout in de Plenaire Zitting van de Belgische Senaat dd. 5 februari 2009, werd de instructie gegeven om het verblijf van personen die afhankelijk zijn van het OCMW niet meer te verlengen als hun persoonlijke situatie de terugkeer naar het land van herkomst mogelijk maakt (Senaat 5 februari 2009, nr. 4-612, 40-41, mondelinge vraag Schelfhout.) (stuk 2).

Naar analogie met deze redenering kan worden afgeleid dat, indien een tijdelijk geregulariseerde vreemdeling ten laste valt van de Belgische Staat, zijn verblijf niet zal worden verlengd als zijn persoonlijke situatie de terugkeer naar het land van herkomst mogelijk maakt.

In casu is dit echter niet het geval.

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hij wel degelijk tewerkgesteld is geweest gedurende zijn legaal verblijf in België. Van 12 november 2013 tot en met 14 juli 2014 en van 2 februari 2015 tot en met 18 maart 2015 was hij immers tewerkgesteld bij de vzw K. (stuk 3).

Dit betreft een maatwerkbedrijf uit Antwerpen dat de productie en logistiek van bedrijven ondersteunt.

Tevens wenst verzoeker te benadrukken dat zijn terugkeer naar het land van herkomst op basis van zijn persoonlijke situatie niet mogelijk is.

Verzoeker voert hierbij een schending aan van artikel 8 EVRM.

Tijdens zijn legaal verblijf in het Rijk heeft hij al zijn belangen in België verankerd.

Immers, hij woonde samen met zijn gezin in de (...). Dit gezin bestaat uit zijn partner, mevrouw E. H. (...), hun vijfjarige dochter M. B. (...) en hun vierjarige zoon A. B. (...) (stuk 4).

De hele familie van verzoeker beschikt over een verblijfsrecht. Zo is zijn vrouw gemachtigd tot verblijf nog minstens tot 17 juli 2019 (stuk 5). Ook de kinderen genieten beiden een recht op verblijf (stukken 6 en 7).

Zij zijn tevens beiden schoolgaand (stukken 8 en 9).

Bovendien verblijft ook de rest van zijn familie legaal in België, met name zijn moeder en zijn zussen.

Dat verzoeker aldus duurzame banden heeft met België.

Zijn familiale banden vallen onder de toepassing en bescherming van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huid en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dat recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in eerste instantie na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21.).

Verzoeker oefent wel degelijk een beschermenswaardig gezinsleven uit met zijn partner en hun twee kinderen.

Hoewel uit de bestreden beslissing impliciet blijkt dat verweerder kennis heeft van het gezinsleven van verzoeker, laat deze na de gezinssituatie in concreto toe te lichten.

Er wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier in concreto verwezen naar het gezinsleven van verzoeker. Zo wordt niet uiteengezet welke familiebanden er zijn en of deze beschermenswaardig zijn. De bestreden beslissing laat aldus na concrete elementen aan te reiken met betrekking tot de aard van het gezinsleven.

Dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht schendt.

Bovendien blijkt geenszins dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris enige belangenafweging heeft verricht, hetgeen haaks staat op het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht die bij verweerder berust.

Er is immers sprake van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker, zodat een proportionaliteitstoets moet worden uitgevoerd.

Uit de bestreden beslissing zou moeten blijken dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen daadwerkelijk in de besluitvorming werden betrokken. Uit de motivering moet vervolgens kunnen worden afgeleid waarom deze elementen niet werden aanvaard.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat verweerder voorbij aan het feit dat hij gehouden is tot uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Door het feit dat verweerder in de bestreden beslissing niet aantoont rekening te hebben gehouden met de banden van verzoeker met België, noch heeft overwogen of de persoonlijke situatie van verzoeker zijn terugkeer naar het land van herkomst mogelijk maakt, schendt verweerder voornoemde bepalingen en verplichtingen.

Hierdoor dient de beslissing te worden vernietigd.

Dat het middel ernstig is."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM en van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 3 EVRM.

Hij betoogt dat hij niet valt onder het geval waarbij hij ten laste valt van de Belgische Staat. Hij stelt dat hij in het verleden tewerkgesteld is geweest. Een terugkeer naar zijn herkomstland zou niet mogelijk zijn daar al zijn belangen in België zijn verankerd. Heel zijn familie zou legaal in België verblijven en hij zou samenwonen met een gezin in Antwerpen. Hij verwijt de verwerende partij in de beslissing niet verwezen te hebben naar een gezinsleven. Het zou onmenselijk zijn om zijn verblijfsrecht te ontnemen en hem het recht te ontnemen om zijn vader en oma te kunnen bezoeken op hun graf.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in casu geen einde werd gesteld aan een reeds eerder toegekend verblijfsrecht. De A-kaart van verzoeker werd jaarlijks verlengd, waarbij een laatste verlenging werd toegestaan bij beslissing van 14 augustus 2015. De A-kaart werd verlengd tot 16 januari 2016 en de voorwaarden voor een verdere verlenging werden in die beslissing als volgt omschreven:

"(...)

☐ Een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van een werkgeversattest en loonfiches) voor F. (...) + S. (...) + S. (...) + S. (...) + S. (...)

☐ Een recent attest voor het HELE GEZIN waaruit blijkt dat het gezin op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)

☐ Een geldig nationaal paspoort voor B. S. (...)

☐ Schoolattesten voor de kinderen of indien ze niet meer naar school gaan een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling

☐ Recent bewijzen van voldoende middelen van bestaan (...)"

Waar verzoeker stelt dat hij in het verleden tewerkgesteld is geweest en hierbij verwijst naar een laatste tewerkstelling tot 15 maart 2015, toont hij niet aan dat hij de documenten die hij thans voegt bij zijn verzoekschrift ook bij de aanvraag tot verlenging zou hebben overgemaakt aan de verwerende partij. Bovendien gaat hij eraan voorbij dat er in de beslissing op gewezen werd dat hij opgesloten is in de gevangenis nadat hij op 15 december 2015 door de correctionele rechtbank werd veroordeeld onder meer tot een gevangenisstraf van 8 jaar onder andere wegens mensensmokkel.

Verzoeker toont niet aan dat het incorrect is van de verwerende partij te oordelen dat gelet op zijn verblijf in de gevangenis hij onmogelijk effectief kan worden tewerkgesteld of enig bewijs van schoolgaan kan voorleggen. Zoals blijkt supra was dit nochtans een voorwaarde opdat zijn A-kaart verder verlengd kon worden. Evenmin betwist hij de vaststelling dat hij door zijn verblijf in de gevangenis wel degelijk ten laste valt van de Belgische overheid. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op onredelijke wijze de beslissing tot niet verlenging van zijn A-kaart heeft besloten.

Daar hij door middel van huidige beslissing niet bevolen wordt om het grondgebied te verlaten, kan hij niet dienstig voorhouden als zou hij door de bestreden beslissing gescheiden worden van zijn familie en evenmin als zou hij ten gevolge van de beslissing niet meer in de mogelijkheid zijn om de graven van zijn familieleden te bezoeken. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt derhalve niet

aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont evenmin aan dat de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden werden.

De middelen zijn ongegrond."

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 9, (9bis) en 13 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijf van verzoeker niet wordt verlengd omdat hij niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zijn verblijf in de gevangenis impliceert dat hij onmogelijk effectief kan worden tewerkgesteld of enig bewijs van schoolgaan kan voorleggen. Dit is volledig toe te schrijven aan het gedrag van verzoeker en stelt hem niet vrij om de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden te voldoen. Verzoeker valt ten laste van de Belgische overheid door zijn verblijf in een Belgische gevangenis.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing een inmenging in zijn gezinsleven vormt zodat een proportionaliteitstoets moet worden uitgevoerd. Verzoeker voert aan dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat de elementen die door de verwerende partij in rekening moeten worden genomen daadwerkelijk in de besluitvorming werden betrokken. Verzoeker laat gelden dat uit de motivering moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen niet werden aanvaard. Verzoeker voert aan dat door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, de verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat hij gehouden is tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Uit artikel 9 (9bis) *juncto* artikel 13 van de vreemdelingenwet, blijkt niet dat een eventueel gezinsleven een factor is die meespeelt in het al dan niet verlengen van verzoekers verblijf dat initieel werd toegekend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij hierover uitdrukkelijk diende te motiveren. Huidige bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel.

Aldus maakt verzoeker niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 9, (9bis) en 13 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

3.1.3.3. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Artikel 13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

(...)

§ 2 Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 2bis (...)

§ 3 De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

(...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)”

De verwerende partij bepaalt op discretionaire wijze de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen en te behouden, dit op grond van de artikelen 9, 9bis en 13, § 1 van de vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

Verzoeker citeert artikel 13 van de vreemdelingenwet en merkt op dat voor een machtiging die werd toegekend op grond van de artikelen 9 en 9bis van de vreemdelingenwet artikel 13 van de vreemdelingenwet verder niets bepaalt zodat het bestuur discretionair de duur van het verblijf kan bepalen. Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk tewerkgesteld is geweest tijdens zijn legaal verblijf in België. Verzoeker werpt op dat hij van 12 november 2013 tot en met 14 juli 2014 en van 2 februari 2015 tot en met 18 maart 2015 was tewerkgesteld bij de vzw K. (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Verder voert verzoeker aan dat hij tijdens zijn legaal verblijf al zijn belangen in België heeft verankerd en hij werpt de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker werpt op dat hij samenwoont met zijn partner en kinderen, die vier en vijf jaar oud zijn. Zij verblijven allen op legale wijze in België (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 5, 6 en 7). Verzoeker stipt aan dat zijn kinderen naar school gaan (zie stukkenbundel verzoeker,

stukken 8 en 9). Voorts werpt verzoeker op dat ook zijn moeder en zijn zussen op legale wijze in België verblijven en hij zodoende duurzame banden heeft met België. Verzoeker stipt aan dat hij een gezinsleven heeft dat beschermenswaardig is op grond van artikel 8 van het EVRM maar dat hiernaar in de bestreden beslissing niet wordt verwezen of niet over wordt gemotiveerd. Het gebrek aan belangenafweging acht verzoeker strijdig met het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht die bij verweerder rust. Verzoeker laat gelden dat er sprake is van een inmenging in zijn gezinsleven zodat een proportionaliteitstoets moet worden uitgevoerd.

Waar verzoeker verwijst naar het antwoord van de toenmalige minister van Migratie- en Asielbeleid op een mondelinge vraag van mevrouw Schelfhout in de plenaire zitting van de Senaat van 5 februari 2009, wordt er vooreerst op gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Verder heeft een antwoord op een parlementaire vraag geen bindende kracht en heeft deze voornamelijk als doel om het parlement op de hoogte te stellen van de handelingen van een regering, teneinde haar toe te laten controle uit te oefenen op deze handelingen. Met andere woorden, het verschaft antwoord betreft de veruitwendiging van het standpunt van een minister met betrekking tot een bepaald onderwerp op een bepaald moment (zie hieromtrent: RvS 8 mei 2014, nr. 227.330; RvS 25 mei 2010, nr. 204.206 en RvS 4 december 2001, nr.101.470).

Verzoeker voert verder aan dat hij wel degelijk tewerkgesteld is geweest gedurende zijn legaal verblijf in België. Verzoeker laat gelden dat hij van 12 november 2013 tot en met 14 juli 2014 en van 2 februari 2015 tot en met 18 maart 2015 was tewerkgesteld bij vzw K. (zie stukkenbundel verzoeker stuk 3). Dit wordt geattesteerd in een stuk dat dateert van 18 maart 2016.

Verzoeker betwist niet *“dat als voorwaarden voor de verdere verlenging voor de moeder B., F. (...) en haar kinderen (waaronder betrokkene) in onze vorige instructies dd. 14.08.2015 werden opgenomen:*

- *“Een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen aan de hand van een werkgeversattest en loonfiches) voor F. (...) + S. (...) + S. (...) + S. (...) + S. (...)”*
- *Een recent attest voor het HELE GEZIN waaruit blijkt dat het gezin op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)*
- *Een geldig nationaal paspoort voor B. S. (...)*
- *Schoolattesten voor de kinderen of indien ze niet meer naar school gaan een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling*
- *Recente bewijzen van voldoende middelen van bestaan”*

Verzoeker betwist niet dat hij de documenten inzake de tewerkstelling niet heeft voorgelegd in het kader van huidige aanvraag en betwist niet dat hij *“geen schoolattest voorlegt”*. Het stuk dat zijn tewerkstelling attesteert, dateert van 18 maart 2016, dit is van na de bestreden beslissing, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden.

In het administratief dossier bevinden zich wel stukken in het kader van een vorige aanvraag tot verlenging, waaruit blijkt dat verzoeker was tewerkgesteld in een beschermde werkplaats van november 2013 tot en met mei 2014.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Heden moet vastgesteld worden dat betrokkene niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Het feit dat betrokkene in de gevangenis verblijft impliceert dat hij onmogelijk effectief kan worden tewerkgesteld of enig bewijs van schoolgaan kan voorleggen. Dit is echter volledig toe te schrijven aan het gedrag van betrokkene en stelt hem niet vrij om de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden te vervullen. Bovendien dient erop gewezen te worden dat hoewel betrokkene een attest voorlegt waaruit blijkt dat hij niet ten laste is van het OCMW, hij wel degelijk ten laste valt van de Belgische overheid door zijn verblijf in een Belgische gevangenis.”

Het gegeven dat verzoeker in de gevangenis verblijft, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Hierin bevindt zich een opsluitingsfiche waaruit blijkt dat verzoeker sedert 15 juli 2015 in de gevangenis verblijft. Door thans te verwijzen naar een tewerkstelling van 12 november 2013 tot en met mei 2014 die blijkt uit de stukken van het administratief dossier en naar een tewerkstelling in juni en juli 2014 en van 2 februari 2015 tot en met 18 maart 2015 die niet werd meegedeeld aan het bestuur, maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt uiteengezet dat *“(h)et feit dat betrokkene in de gevangenis verblijft impliceert dat hij onmogelijk effectief kan worden tewerkgesteld”*. Deze tewerkstelling dateert van voor

de beslissing van 14 augustus 2015 om het tijdelijk verblijf van onder meer verzoeker te verlengen tot 16 januari 2016 en dateert van voor het verblijf van verzoeker in de gevangenis.

Verzoeker betwist voorts niet dat *“hoewel betrokkene een attest voorlegt waaruit blijkt dat hij niet ten laste is van het OCMW, hij wel degelijk ten laste valt van de Belgische overheid door zijn verblijf in een Belgische gevangenis”*.

Aldus toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat hij *“niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet”*.

3.1.3.4. Verzoeker benadrukt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst op basis van zijn persoonlijke situatie niet mogelijk is. Hij voert in dat verband de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker verwijst naar zijn gezin in België, zijnde zijn partner en zijn twee kinderen, die allen op legale wijze in België verblijven (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 5, 6 en 7). Voorts wijst verzoeker erop dat ook de rest van zijn familie in België op legale wijze verblijft, met name zijn moeder en zijn zussen. Hij stelt dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, wat strijdig is met het evenredigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoeker laat gelden dat er sprake is van een inmenging in zijn gezinsleven zodat een proportionaliteitstoets moest worden uitgevoerd.

In dit verband wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat verzoeker het grondgebied van België niet moet verlaten en niet gescheiden wordt van zijn partner, kinderen, moeder en zussen. Vervolgens wordt herhaald dat uit artikel 9 (9bis) *juncto* artikel 13 van de vreemdelingenwet, niet blijkt dat een eventueel gezinsleven een factor is die meespeelt in het al dan niet verlengen van verzoekers verblijf dat initieel werd toegekend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De voorwaarden voor verlenging werden aan verzoeker meegedeeld en hierboven werd vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt te betwisten dat hij niet voldeed aan deze voorwaarden.

Het staat verzoeker vrij om voor zijn gezinsleven op te komen via de daartoe voorziene procedures.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in huidige stand van het geding niet aangetoond.

3.1.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 9 (9bis) en artikel 13 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.1.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.1.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.3.8. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“2.2. Tweede middel: schending van artikel 3 EVRM

Als tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM.

De vader van verzoeker, de heer M. B. (...), is op 3 februari 2008 overleden te Antwerpen. Wijlen de heer B. (...) ligt begraven op het (...), de stedelijke begraafplaats van de Stad Antwerpen (stukken 10 en 11).

Ook de oma van verzoeker, wijlen mevrouw K. B. (...), ligt op deze begraafplaats te rusten (stuk 12).

Verzoeker heeft steeds iedere vrijdag het graf van zijn vader en oma bezocht, waarbij hij dit versierde met een boeket bloemen of het graf uit eerbetoon oppoetste en onderhield.

Het zou onmenselijk zijn om verzoeker zijn verblijfsrecht te ontnemen, en hem hiermee ook het recht te ontnemen om zijn vader en oma te kunnen bezoeken op hun graf.

Indien de verblijfstitel van cliënt niet wordt verlengd, komt hij in een precaire situatie terecht, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken hem ten gepaste tijde een bevel om het grondgebied te verlaten zal betekenen.

Gelet op zijn gezinssituatie en het feit dat zijn overleden grootmoeder en vader in België begraven liggen zou dit onmenselijke gevolgen met zich meebrengen.

Dat het middel ernstig is.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals onder punt 3.1.2. werd uiteengezet.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In essentie werpt verzoeker op dat zijn vader en oma begraven liggen in België en het onmenselijk zou zijn om hem zijn “verblijfsrecht” te ontnemen omdat hem hiermee ook het recht wordt ontnomen om het graf van zijn vader en oma te bezoeken. Verzoeker laat nog gelden dat wanneer zijn verblijf niet wordt verlengd, hij in een precaire situatie terecht komt waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken hem ten gepaste tijde een bevel om het grondgebied te verlaten zal betekenen, wat volgens verzoeker onmenselijk is omdat zijn vader en oma in België begraven liggen.

De thans bestreden beslissing houdt evenwel geen bevel om het grondgebied te verlaten in. Dat aan verzoeker later eventueel een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven, is momenteel louter hypothetisch en neemt niet weg dat verzoeker in de toekomst gebruik zal kunnen maken van de beroepsmogelijkheden die op dat ogenblik voor hem open staan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET